

De jager met het peperkoeken hart

Johan Heirman

Op mijn verhaal "Vrede in het straatje" dat verscheen in het vorige nummer van Oase, kreeg ik enkele reacties die ik niet had verwacht: sommigen vonden dat Albert toch wel een enge man moest zijn. Omdat hij een jager is? Dan was mijn stukje blijkbaar toch niet goed genoeg, want hij is helemaal geen enge man, hij is juist erg zachtaardig. Laatst vond hij op het kerkplein van Hemelveerdegem een uit het nest gevallen jonge kraai. Die had hij toen meegenomen naar huis om hem te temmen, en dat was al aardig gelukt, de vogel volgde hem overal. Tot het nieuwe troeteldier eens door de hond werd verrast. Het is Albert aan te zien dat hem dat niet

onverschillig laat, maar hij gaat er niet sentimenteel over doen of zijn hond er om straffen. Dit soort dingen gebeuren nu eenmaal, lijkt hij te denken.

Een pasgeboren kalf krijgt van hem als eerste een flinke borrel 'om de slijmen op te lossen', pas daarna drinken de bijstaanders. Hij heeft nu een vaars die hij eigenlijk zou moeten verkopen, maar hij kan het niet, want als hij de weide ingaat waar ze staat komt ze hem achterna en dan legt ze haar kop op zijn schouder... Zo moet het gegaan zijn toen de mens begon met dieren te temmen: ze waren nuttig, en soms moest je ze doodmaken om te kunnen overleven, maar we vonden ze ook mooi, en ze bleken emoties in ons los te maken.

Een gesprek met Albert begint steenvast over het weer. En de invloed die dat heeft op de mensen, dieren en planten. Terloops brengt hij soms even de echo's over de woelige verre steden ter sprake, die hem langs de televisie ter ore komen. Maar al gauw gaat het weer over de zaken die er echt toe doen in het leven: hoe

goed de tomaten, de uien, de sla en de prei het dit jaar doen, over de sierkalebassen die hij van zijn zoon moest zaaien en die hij toch maar niks vindt. Niet eetbaar, dus nutteloos. Norma ter wille staat bij de achterdeur wel een groot perk rozen in allerlei felle kleuren. Toen ik ook

De derde medespeler

Foto: Johan Heirman

nog een moestuin had - die heb ik nu wegens tijdsgebrek voor onbepaalde tijd opgegeven - werd ik willens nillens meegetrokken in een soort competitie om de eerste vroege aardappelen, de dikste prei en de grootste opbrengst aan sjalotten. Van sjalot heeft hij een oude variëteit die volgens hem beter is dan alle plantgoed dat op de markt is; ik ben geneigd hem te geloven. Een deel van zijn moestuin gebruikt hij trouwens om zelf bietenzaad te winnen. Er zijn nog landbouwers in de omgeving die hun bietenzaad bij hem betrekken, slecht kan het dus niet zijn. Die wedstrijd om de vroegste en rijkste oogst kon ik nooit winnen, want om te beginnen ligt zijn moestuin meer in de zon, er zaten verdacht weinig gaatjes in zijn kool, en fungiciden sproeien doet hij zeker ook wel. Derde medespeler was Robert. Robert nadert node de tachtig, hij heeft ook echt wel last van het klimmen van de jaren, maar hij heeft nog altijd de mooiste moestuin van het hele straatje, met piekfijne bedjes van alle denkbare groenten, en een boord van roze hortensia's. Een deel van de moestuin

heeft hij alweer enkele jaren geleden wel omgezet in een gazonnetje, het spitten van de rijke maar stugge leemgrond begint hem zwaar te vallen.

Hoewel ik als stedeling duidelijk zijn mindere ben op het vlak van het buitenleven laat Albert nooit na mijn mening te vragen over de te verwachten evolutie van het weer, over waarom er de laatste tijd zoveel slakken zijn, of over de manier waarop hij zijn spalieren zou moeten snoeien. Is het omdat hij mij toch enige autoriteit toekent, of omdat hij behoefte heeft aan een klankbord? Zijn vrouw Norma is vooral in huis bezig en heeft weinig affiniteit met zijn interesse in het kweken van groente en fruit, soms beklaagt ze er zich wat over dat ze met de productie geen blijf weet.

Erg ver van zijn erf is Albert nooit geweest. Toen ze pas getrouwd waren, kort na de tweede wereldoorlog, zouden hij en Norma op de motor naar Nederland gaan om hun wittebroodsweken te vieren. Maar toen ze aan de grens kwamen bleken ze hunne pas niet bij te hebben (voor de jongere lezers: in die tijd kon je niet zo maar zonder identiteitskaart de grens met Nederland over zoals nu). Ze zijn dan maar naar huis teruggekeerd en zijn nooit het land uitgeweest. 'Wat heb ik elders te zoeken, dat ik hier niet heb?' vraagt Albert zich af. Zo'n houding zou je als bekrompen of geborneerd kunnen interpreteren, maar Albert is ver van achterlijk. Zelf zou ik niet kunnen leven met een zo beperkte horizon, maar ik vind er toch iets benijdenswaardigs aan: als je het kunt lijkt het me wel een waarborg voor een bijna rimpelloos bestaan. Er zijn mensen genoeg die de hele wereld rond pelgrinnen, en vruchteloos trachten dit simpele geluk te vinden bij goeroes, lama's of zenmeesters.